

GÎND DE IARNĂ

Achim Leu

GÎND DE IARNĂ

Te rog privește-afară ca să te-ntreb iubito,
-Văzut-ai tu vreo mamă cum își infașă pruncul?
Așa aș vrea ca-n brațe, tu gol să-mi ridici trupul,
Și-apoi cu gingășie să mi-l așezi în mijloc,
Pe-n-zăpezita zare,
Ca pe-un imens alb scutec.

Izbăvitoare liniști din cer m-or ninge-n suflet,
A nemuririi sete și-al întrebării urlet,
Își vor slăbi strînsoarea, iar somnul m-o cuprinde,
La umbra genei tale...
Și-n ochi, ți-s-or aprinde ,
Luminile iubirii și străluciri de vis,
cu care tu iubito, să mă înfeși strîns , strîns...

Să tragi și colțul zării pe-nfiebitata-mi frunte
Și-apoi cu ochi-n lacrimi, încetișor tu, du-te...